

og de dem underlagte Dyr læger ubekjendt, at disse Løsepladser have været Arnesteder for Sygdom. Som nu den høitærede Minister selv tilstaa, har det ofte været bekjendt, at der paa Løsepladserne har været mange Sygdomstilfælde, man ikke rigtig kunde bestemme, og de have altid været farlige Steder i det Hele taget. Ministeren siger selv, at han veed det, men hvorledes har Ministerens nærmeste Autoritet, det veterinære Sundhedsraad, dets Medlemmer og underordnede Dyr læger, i Aaringer kunnet se paa dette Forhold uden at gjøre Indstilling til Ministeren om det og forbyde en saadan Anvendelse af Renovationen fra Kjøbenhavn? Hvem der har Ansvaret for Undladelsen af dette Tilsyn med den forfarlige Anvendelse af Reglementet for Sundhedsraadet, det skal jeg lade Ministeren nærmere oplyse det høie Thing om, naar vi f. Ex. drøfte Sagen i Udvalg. Det er ikke ligegyldigt, om Bestemmelserne for det veterinære Sundhedsraad eller for Autoriteterne ere saadanne, som kunne opfyldes eller ikke opfyldes. En skønne Dag kommer Forholdet frem, og det har man ikke tænkt paa; men da har Ministeren og Alle vidst, at det i Aaringer har staaet galt til, og at man kunde berygte Sygdom fra de befængte Steder, idet man jo vidste, at derfra udjendtes Landet over Grise i Tusindvis med Mangel paa Sundhed, som de havde indbruffet eller indædt paa de nævnte Steder. Naaget dette Forhold forlanger man nu en Lov kjørt igjennem, og at Landet skal betale, hvad Staden Kjøbenhavn har sparet i Renovationsudgifter for at faae disse Løsepladser brugte paa en Maaade, som har en skadelig Indflydelse for hele Landet. Jeg finder det ikke retfærdigt, at Staten skal betale, fordi Autoriteterne ikke i Tide have friet os for saadanne Besthuler. Lad Staten betale en Del for disse Autoriteters Skyld, men lad Kjøbenhavn og Amtene betale sin Part af Taxationerne, og Kjøbenhavn har visselig efter min Mening særlig Grund dertil; Byen kan godt tabe Noget af den Erstatning, den ellers skulde have givet for at faae sin Renovation udført. Jeg er ogsaa meget usikker paa, om den Regel, at Statskassen skulde betale ellers for Nedslagning efter § 1, som det er tilføjet i Landsthinget, er rigtig. Jeg tror, man maa betænke sig derpaa; dermed er ikke sagt, at det skulde være Amtsrepartitionsfonden alene eller Amtsrepartitionsfonden efter de samme Regler som efter de sædvanlige Love. Jeg tror, vi maa gaa til, at lokale Egne — med hvilke Begrændsninger skal jeg nærmere omtale — maa tage en vis Del i Udgifterne ved dette

Forhold. Jeg tror, det vil vise sig, at der ved vilde de i økonomisk Henseende slet stillede Egne være bedst tjente. I det Hele er jeg ikke utilbøielig til at nære den Betragtning, at man hjælper Samfundet bedst ved at tage saa faa Statter som muligt ind i Statskassen, og at besørge Statens Fornødenheder saa sparsommeligt som mulig, i Stedet for omvendt at gøre alt Muligt og Umuligt over paa Statskassen og lade de store og rige Statter staa. Jeg tror med andre Ord, at Befolkningen selv, hvert enkelt Individ, Kommune, Forening o. s. v., forvalte Pengene bedre, end de forvaltes der ved, at de, overflødige for Statens egen Skyld, føres ind i Statskassen for derfra at udddeles paa Skjon, saa hist og saa her. De, der ere nærmest Tødet, saa det Meste, de, der ere længere borte, faar ikke deres overflødige Statter tilbage. § 3 er efter min Mening ingenlunde tilfredsstillende. Der burde Ministeren muligvis have ikke blot en større Bemærkning i saadanne Tilfælde, men der burde formentlig være visse bestemte obligatoriske Paabud, som burde holdes, og som burde anføres i Loven. Mine Bemærkninger om § 4 ere blevne noget misforstaaede. Jeg tror ikke, at det er tilstrækkeligt at henvise til Sundhedsvedtægterne i et saa almindeligt Anliggende som dette. Jeg er i det Hele taget ikke nogen stor Ven af den Lovgivning, der foregaar gjennem Vedtægterne, jeg tror tværtimod, at vi have misbrugt det i højste Grad ved mange Love at overlade meget væsentlige Dele til Ministerens og de Overordnedes Bestemmelse om, hvordan det skal være. I dette Tilfælde kan et Sogneraad ganske vist sætte sig imod Noget, men der kan lægges Tryk paa anden Maaade. Jeg tror ikke, at vi kunne overlade det til Sundhedsvedtægterne, thi et Sogneraad kan tage en Vedtægt, hvor det ærede Medlem for Næsens (Berntsen) kunde faae sin Tanke tilfredsstillet, men et andet Sogn kan sige nei, og saa kan der fra det ene Sogn føres Smitte over paa det andet; det giver altsaa ingen Betyggelse. Har dette Spørgsmaal en saa stor almen Betydning, som det absolut har, saa vilde jeg ikke have Noget imod, at der var forpligtede Husdyr- og Svinetilsynsmænd, lige saavel som der er forpligtede Hegnslynsmand og Vandlynsmand o. s. v. De skulde da træde i Virksomhed under extraordinary Forhold, under hvilke Ministeren burde benytte en saadan Lov som denne. Det er altsaa den samme Betragtning, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts Afd. Valgtreds (Hørup) udtalte. Jeg tror, at naar det var etableret, og Politimestrene strax modtog Indberetning fra dem, hver